

— Isten megbocsát, — mondta a pap — isten majd megbocsát. De hiszed-e te az istent? Vannak-e kételyeid?

— Hiszem az istent, természetesen hiszem, — mondta Fjokla néni — én hiszem, de a fiam . . . a fiam az nem nagyon hisz . . . De én hiszek, atyuska, én igazán hiszek.

— Jól teszed, anyus, — így a pap — jól teszed és ne hagyd félrevezetni magad. De mit mond a fiad? Ő miért nem hisz?

— Ő nem hisz, atyuska, ő nem hisz semmiben, azt mondja, hogy minden csak pletykabeszéd. Azt mondja, hogy nincs isten, még ha eget és minden felhőt fel is kutatsz érte . . .

— Van isten, — mondta a pap szigorúan. — Ne higgy neki . . . És mit mondott még a fiad?

— Mindenfélét mondott, atyuska . . .

— Ej, mindenfélét . . . És miből van minden, ami körülvesz bennünket? Miből az égitestek, a csillagok, a hold . . . Miből, ha nincsen isten? Hát a fiad nem beszélt arról, hogy ki teremtette mindezt? Talán mindez csak vegytan?

— Nem mondott semmit, — felelte lesütött szemekkel Fjokla néni.

— Talán mégiscsak vegytan és fizika, — mondta elgondolkozva a pap. — Lehet anyus, lehet, hogy minden csak fizika . . .

Fjokla néni ijedten nézett a papra, aki a stólát a fejére tette ismét és csöndesen mormolta az imádságot.

— Menj, menj . . . ne tartsd fel a hívőket, Fjokla.

Fjokla néni még mindig ijedt szemekkel meredt a papra, aztán felemelkedett és mély sóhajtással lépett ki a gyóntatószékből. Odament mégegyszer a gyertyájához, megigazította és bátortalan léptekkel megindult hazafelé.

Mihail Zsecsenko

(Horvátból fordította: g. l.)

Üzemben

*Nyersárul s benne máris halmozódik,
mint fiatal búzában: nedv, nap, levegő,
tömerdek sóhaj, óhaj, könny, erő,
s mily hosszú még az út a tarka boltig!*

*Hosszú az útja, s poklos! mint a sivatagban,
a „perzselő, — fehéritő, — nyomó, —
festő, — simító, — nyíró, — fölvonó”
átadogatja egyre súlyosabban.*

*és gazdagabban! mert magasba szökken
a zsenge érték, míg hozzám elér:
verejtéktől! — ó bárcsak lenne dél,
hogy nyugalom susogna már körültem.*

GEREBLYÉS LASZLÓ